

CCCC INEMA d'estiu

**De què riuen
a Europa?**
Cicle Comèdia
Europea

Centre del Carme Cultura Contemporània
C/ Museu, 2. A les 22 hores
V.O.S en castellà i valencià
Entrada gratuïta amb reserva prèvia
www.consortcimuseus.gva.es

CICLE COMÈDIA EUROPEA

De què riuen a Europa?

La pregunta ha canviat. Després de dedicar un cicle *en línia** a la comèdia espanyola, excloem el nostre país en aquesta nova selecció. Així que el nostre dubte es trasllada únicament i exclusivament a la resta d'Europa. Per segon any consecutiu, intentarem ampliar el nostre espectre del vell continent amb l'exhibició de 21 perles cinematogràfiques que pertanyen al gènere de la comèdia. Un programa especialment necessari en aquest any crucial, quan el món ha patit una pausa dramàtica després de celebrar en gran el centenari Fellini. En un dels seus films menys revisats, *I Clowns*, Pierre Étaix mostrava la seua inquietud al mestre italià: «*Em preocupa que diga en el seu film que els clowns han desaparegut*». Llavors, una veu inesperada se suma a la imatge i afig: «*No, Sr. Fellini, no és que hagen desaparegut, és que el món ja no sap riure*».

Un dels gags més celebrats dels Monty Python, mostra un inventor d'acudits que construeix en 1941 el més graciós de la història i mor en rellegir-lo. El seu impacte resulta letal i es converteix en l'arma britànica més eficaç per a guanyar la guerra. El missatge que ens deixa no pot ser més evident: «*l'enginy còmic ens fa més forts*». I aquest és precisament l'objectiu que des del Centre del Carme Cultura Contemporània ens hem marcat per a aquesta nova edició: contemplar aquest fragment de món amb la lent de l'humor, mentre descobrim les flors més estranyes i preuades del jardí d'Europa, obres clau de la comèdia que en la major part a penes han transitat per les nostres pantalles. Esperem que gaudiu d'aquesta nova invasió.

Daniel Gascó
Crític de cinema

**Confli(n)ados a la comedia*, que es va projectar des del canal YouTube del CCCC del 9 al 17 de maig.

Dijous, 16 de juliol

Mon pire Cauchemar

(El meu pitjor malson, 2011). D: Anne Fontaine. Producció: Philippe Carcassone, Bruno Pésery i Jérôme Seydoux. Guió: Anne Fontaine & Nicolas Mercier. Música: Bruno Coulais. Fotografia: Jean-Marc Fabre. Muntatge: Luc Barnier & Nelly Ollivault. Amb Isabelle Huppert, Benoît Poelvoorde, André Dussollier, Virginie Efira, Corentin Devroey, Donatien Suner, Aurélien Recoing, Éric Berger, Philippe Magnan, Bruno Podalydés, Samir Guesmi, Françoise Miquelis, Jean-Luc Couchard, Emilie Gavois-Kahn, Serge Onteniente, Hiroshi Sugimoto & Valérie Moreau. França-Bèlgica. 95 min.

Un huracà que assola la clàssica comèdia francesa té nom i cognoms: Benoît Poelvoorde. Una força de la naturalesa que, al costat de l'italià Toni Servillo, constitueix el millor actor que ha eixit d'Europa. En *Mon pire cauchemar* troba una *partenaire* a la seua altura: una gèlida i impressionant Isabelle Huppert, que acoltella amb cada rèplica. Si aquest destrellat i improbable encreuament entre un home tosc i una dona sofisticada funciona de meravella és perquè ambdós tenen el seu propi discurs en un relat que té com a epicentre el món de l'art.

Divendres, 17 de juliol

La ragazza con la pistola

(La xica amb la pistola, 1968). D: Mario Monicelli. Producció: Gianni Hecht Lucari. Guió: Rodolfo Sonego & Luigi Magni. Música: Peppino De Lucca. So: Fernando Pescetelli. Fotografia: Carlo Di Palma. Muntatge: Ruggero Mastroianni. Amb Monica Vitti, Stanley Baker, Corinne Redgrave, Anthony Booth, Carlo Giuffrè, Nicolina Papetti, Tiberi Murgia, Aldo Puglisi, Stefano Satta Flores, Helen Downing, Dominic Allan, Giovanni Ivan Scratuglia, Janet Brandes, Johnny Briggs, Paddy Carpenter, Catherine Feller & Natasha Harwood. Itàlia. 98 min.

La ragazza con la pistola fa de pont entre dos mons: un de vell, ple de fissures, lleis i costums; i un de nou, dinàmic, amb moltes tonalitats de color i menys ombres. Carlo di Palma torna a la avançadíssima Gran Bretanya dels 60 dos anys després de fotografiar-la en *Blow-up*. Però ara amb ànim de divertir-nos més que enlluernar-nos, i mostrar el xoc que rep una tosca siciliana en aquell espai distès, jove i liberal. Monica Vitti, musa existencial i parella de Michelangelo Antonioni, va desfermar la seua vis còmica en mans d'aquest geni de la *commedia all'italiana* anomenat Mario Monicelli amb què va guanyar el premi a la millor actriu en el Festival de Sant Sebastià i el David Donatello.

Dissabte, 18 de juliol

Ich und Kaminski

(Jo i Kaminski, 2015). D: Wolfgang Becker. Producció: Estefan Arndt, Barbara Buhl & Uwe Schott. Guió: Wolfgang Becker, Thomas Wendrich i Achim von Borries, basat en la novel·la homònima de Daniel Kehlmann. Música: Lorenz Dangel. So: Christian Conrad. Fotografia: Jürgen Jürges. Muntatge: Peter R. Adam i Christoph Strothjohann. Amb Daniel Brühl, Jesper Christensen, Amira Casar, Geraldine Chaplin, Denis Lavant, Patrick Bauchau, Bruno Cathomas, Jördis Triebel, Jan Declair, Karl Markovics, Viviane de Muynck, Milan Peschel, Stefan Kurt, Josef Hader, Jacques Herlin, Jo Cameron Brown, Christian Steyer, Daniel Zillmann. Bèlgica-Alemanya. 118 min.

Per a Wolfgang Becker la sendera de l'art condueix a un seguit de mentides que acabarà desemascarant una bella veritat. Un itinerari apassionant que a les seues mans constitueix una versió inversa del mite del vampir. Aquesta ombra que identifiquem amb Nosferatu serà en realitat la del vampiritzat. O com Ingmar Bergman va mostrar en *Persona* (1966): l'únic objectiu del fanàtic és identificar-se i fagotitzar l'artista admirat.

Diumenge, 19 de juliol

The naked civil servant

(El funcionari nu, 1975). D: Jack Gold. Producció: Barry Hanson. Guió: Philip Mackie, basat en l'autobiografia de Quentin Crisp. Música: Carl Davis. So: Sandy McRae. Fotografia: Mike Fash. Muntatge: Mike Taylor. Amb John Hurt, Liz Gebhardt, Patricia Hodge, Stanley Lebor, Katherine Schofield, Colin Higgins, John Rhys-Davies, Stephen Johnstone, Lloyd Lamble, Joan Lamble, Frank Forsyth, Shane Briant, Ron Pember, Roger Lloyd Pack, Adrian Shergold, Phil Daniels & Quentin Crisp. Gran Bretanya. 77 min.

No és estrany que 45 anys després de la seua filmació, *The Naked Civil Servant* continue considerant-se un dels millors films que haja produït la televisió britànica. En adaptar fidelment les seues memòries, va convertir Quentin Crisp en alguna cosa més que una celebritat, un tresor nacional, i va catapultar l'actor que l'encarna, John Hurt, que no cessaria de brillar després de guanyar el premi BAFTA. L'epopeia tragicòmica de Crisp s'aborda sense cap sentimentalisme, com una croada desapassionada que el seu director, Jack Gold, registra negant qualsevol signe d'autocompassió centrant-se en el trànsit del protagonista en aquella Gran Bretanya que es manté hostil i homòfoba l'any que conclou el relat, el mateix de la seua producció: 1975.

Dimarts, 21 de juliol

Mia zoi tin ehoume

(Només es viu una vegada, 1958). Director i guionista: Yorgos Tzavellas. Cap de producció: Filopoïmin Finos. Música: Mans Hatzidakis & Mihalis Souyoul. So: Markos Zervas. Fotografia i muntatge: Dinos Katsouridis. Amb Yvonne Sanson, Dimitris Horn, Vasilis Avlonitis, Hristos Tsaganeas, Periklis Hristoforidis, Lavrentis Dianellos, Koulis Stoligas, Dionysis Papagiannopoulos, Nikos Fermas, Yorgos Damasiotis, Haris Kamili, Joly Garbi, Stavros Iatridis, Thanasis Tzeneralis, Giannis Ioannidis, Rallis Angelidis & Lakis Skellas. Grècia. 111 min.

A Grècia l'humor no es confon amb el riure. Sense anar més lluny, aquest clàssic imperible de la seua cinematografia es considera una sàtira amarga, una rondalla alegre de dimensions existencialistes i abast universal, per això va merèixer millor sort i travessar les seues fronteres. Però el destí va voler que aquestes imatges, creuades irònicament per barrots, ens arriben ara conservant el seu mateix impacte. Atenció a aquest duel interpretatiu entre la bella Yvonne Sanson, musa dels films de Raffaello Matarazzo, i Dimitris Horn, considerat el millor actor de la seua generació.

Dimecres, 22 de juliol

Maratonci trce pocasni krug

(Marató familiar, 1982). D: Slobodan Sijan. Producció: Milan Zmukic. Guió: Dusan Kovacevic, basat en la seua obra. Música: Zoran Simjanovic. So: Nenad Vukadinovic. Fotografia: Bozidar 'Bata' Nikolic. Muntatge: Ljiljana-Llana Vukobratovic. Amb Bogdan Diklic, Danilo 'Bata' Stojkovic, Pavle Vuisik, Mija Aleksic, Milivoje 'Mika' Tomic, Radislav Lazarevic, Zoran Radmilovic, Jelisaveta 'Seka' Sablic, Bora Todorovic, Melita Bihali, Fahro Konjhodzic, Veljko Mandic, Mihajlo 'Bata' Paskaljevic, Dragoljub Milosavljevic-Gula, Miroslav Jovanovic, Dragoslav Jovanovic, Milovan Tasic, Milan Janjic, Ras Rastoder & Stanjlo Milinkovic. Iugoslàvia. 91 min.

Maratonci trce pocasni krug es va avançar quasi una dècada a la desintegració del seu país. De la mateixa manera, el seu protagonista llarguerut compareix a casa del mort abans que el cos es refrede, s'albira el decés de Iugoslàvia. Però hi ha una altra mort traumàtica que s'aborda en aquest curiosíssim film: la del cinema mut, que arranca amb aquesta *snuff movie* (rodatge d'una mort real) d'Alexandre I, assassinat a Marsella l'octubre de 1934 i explota a l'estil Arthur Penn (*Bonnie and Clyde*) anunciant aquest gènere de *gangsters* que van popularitzar les productores americanes.

Dijous, 23 de juliol

Knoflíkari

Knoflíkáři (1997). D: Petr Zelenka.
Producció: Alexej Guha. Guió: Petr Zelenka. Música: Ales Brezina. Fotografia: Mire Gábor. Muntatge: David Charap. Amb Pavel Zajicek, Jan Haubert, Seisuke Tsukahara, Motohiro Hosoya, Hunzo Inokuchi, Svetlana Svobodová, David Charap, Richard Toth, Frantisek Cerny, Michaela Pavlátová, Jan Cechtíky & Zuzana Bydzovská. República Txeca. 102 min.

Si el cinema de Zelenka resulta extremadament singular és perquè planteja qüestions que ningú fins llavors havia formulat. En *Knoflíkáři*, mig segle després del llançament de la bomba atòmica a Hiroshima es pregunta: "Com van expressar la seua impotència i ràbia els habitants de la ciutat massacrada si l'idioma japonés no té paraulotes, insults i impropis? Una resposta que rastreja Zelenka, en diferents punts de Praga a partir d'uns personatges extravagants que sintonitzen una emissora de ràdio que es fa ressò de la commemoració.

Divendres, 24 de juliol

Voksne mennesker

(Dark horse, 2005). D: Dagur Kári.
Producció: Morten Kaufmann. Guió: Dagur Kári & Rune Schjøtt. Música: Slowblow. So: Mikkel Groos. Fotografia: Manuel Alberto Claro. Muntatge: Daniel Dencik. Amb Jakob Cedergren, Nicolas Bro, Tilly Scott Pedersen, Morten Suurballe, Bodil Jørgensen, Nicolaj Kopernikus, Anders Hove, Kristian Halken, Thomas W. Gabrielsson, Michelle Bjørn-Andersen, Pauli Ryberg, Mykael Bertelsen, Asta Esper Hagen Andersen, Vera Gebuhr, Peder Thomas Pedersen, Angela Bundalovic & Peter Harton. Dinamarca-Islàndia. 99 min.

Voksne mennesker és la conseqüència natural d'haver rodat *Nói, albinói* (2003), perquè es tracta de la cara B del mateix disc. Si *Nói, albinói* es va rodar en color, encara que a Islàndia la paleta de colors és molt freda i limitada, Dagur Kári prova amb el B/N. El cineasta abandona el seu país glacial per una Dinamarca assolellada, circumstància que celebra imposant una lent boja, desenfrenada, curiosa, surreal, psicotrònica a l'objectiu de la càmera, seguint els deliciosos compassos de Slowblow, el grup de música de garatge que lidera el mateix cineasta.

Dissabte, 25 de juliol

Microbe et Gasoil

(Microbi i Gasolina, 2015). Direcció i guió: Michel Gondry. Producció: Georges Bermann. Música: Jean-Claude Vannier. So: Guillaume Le Braz. Fotografia: Laurent Brunet. Muntatge: Elise Fievet. Amb Ange Dargent, Théophile Baquet, Diane Besnier, Audrey Tautou, Vincent Lamoureux, Agathe Peigney, Douglas Brosset, Charles Raymond, Ferdinand Roux-Balme, Marc Delarue, Ely Penh, Laurent Poitrenaux, Jana Bittnerová, Zimsky & Fabio Zenoni. França. 99 min.

L'últim llargmetratge de Michel Gondry narra amb extrema gràcia i convicció la peripècia desficiada de Théo i Daniel, que s'uneixen per a buscar nous horitzons. El fet més meravellós de l'assumpte és que el món s'ha tornat tan absort i absurd que tot afany existencial és possible, ara que els millors rellotges són imaginaris o que el primer alé de llibertat s'experimenta quan es perd el mòbil o deixa de funcionar. Des de la màquina de la desmemòria d'*Olvídate de mi!*, fins a la producció de pel·lícules tretes de *Rebobini-la, sisplau*, Gondry continua proposant aquesta altra volta de rosca del bricolatge amb la invenció i posada a punt del cotxe-casa.

Diumenge, 26 de juliol

Maskerade

Maskerade (1934). D: Willi Forst. Guió: Willi Forst & Walter Reisch. Producció: Karl Julius Fritzsche. Música: Willi Schmidt Gentner. So: Hermann Birkhofer, Martin Müller & Alfred Norkus. Fotografia: Frantz Planer. Direcció artística: Emil Stepanek & Oskar Sternad. Vestuari: Gerdago. Amb Paula Wessely, Anton Walbrook (com Adolph Wohlbrück), Olga Tschschowa, Hans Moser, Walter Janssen, Peter Petersen, Hilde von Stolz, Julia Serda, Fritz Imhoff. Àustria-Alemanya. 95 min.

Benvinguts al cinema de Willi Forst, en què un passeig per la ciutat pot narrar-se seguint una ombra, o un melodrama victorià pot sacsejar-se amb un assot sexual, aquest que s'endevina en els rostres dels actors o colpeja fortament l'espectador des del fora de camp. Com que se situa sempre en l'angle més insospitat, la càmera que emana un fulgor inesperat recupera algun moment exquisit de l'avantguarda dels vint. Forst és un dels grans del cinema, un cienasta llegendari que conjumina la sagacitat d'Ernst Lubitsch amb el virtuosisme coreogràfic de Max Ophuls. Les seues pel·lícules van ser versionades a Anglaterra i als Estats Units, mentre va persistir a quedar-se a la seua Àustria natal. *Maskerade* figura com la seua obra mestra, però brilla també en una de les cimeres del melodrama: *Mazurka* (1935), que urgeix també ser rescatada.

Dimarts, 28 de juliol

Les aventures d'Arsène Lupin

(Les aventures d'Arsène Lupin, 1957). D: Jacques Becker. Producció: Jules Borkon, François Chavanne & Alain Poiré. Guió: Jacques Becker & Albert Simonin, basat en la novel·la de Maurice Leblanc. Música: Jean-Jacques Grunenwald. So: Lucien Lacharaise. Fotografia: Edmond Séchan. Muntatge: Geneviève Vauy. Amb Robert Lamoureux, Liselotte Pulver, O. E. Hasse, Daniel Ceccaldi, Georges Chamard, Huguette Hue, Renaud Mary, Sandra Milo, Paul Muller, Henri Rollan, Margaret Rung, Charles Bouillaud, Hubert de Lapparent, Pierre Stéphen, Jacques Becker, Hugues Wanner, Pierre Darçay, Alexandre Mihalesco, Alain Janey & Paul Préboist. França-Itàlia. 99 min.

Des que es va gestar en 1905, aquest cèlebre personatge creat per Maurice Leblanc va ser portat nombroses vegades al cinema fins al seu clamorós èxit en aquest film de 1957. Jacques Becker va aconseguir arrossegar tres milions d'espectadors en aquesta adaptació en technicolor en què s'aprecia el seu pols ferm de gran narrador. A Becker no li fa falta una estructura rígida, perquè el seu propòsit és unir tres aventures d'Arsène Lupin sense que el conjunt es ressentia, fent homenatge a aquells serials que va gaudir en la seua infància, sobretot, el *Fantomas* (1913) de Louis Feuillade. Però per a aconseguir tot això va tindre la sort de comptar amb la complicitat d'un artista de *music hall*, Robert Lamoureux, perfecta encarnació d'aquest astut, entremaliat i elegant seductor que sempre va ser Arsène Lupin.

Dimecres, 29 de juliol

Az én XX századom

(El meu segle XX, 1989). Direcció i guió: Ildikó Enyedi. Producció: Gábor Hanák, Norbert Friedlander, Andrej Schwartz & Archi Dolder. Música: László Vidovszky. So: István Sipos. Fotografia: Tibor Máthé. Muntatge: Mária Rigó. Amb Dorota Segda, Oleg Yankovskiy, Paulus Manker, Péter Andorai, Gábor Máté, Gyula Kéry, Andrej Schwartz, Sándor Téti, Sándor Czvetkó, Endre Koronczai, Ágnes Kovács, Eszter Kovács. Hongria-Alemanya-Cuba. 99 min.

El progrés científic expandeix el regne de l'imaginable. Quan el 1880, Thomas Alva Edison va patentar la bombeta, el món es tornaria incandescent. Un efecte que Ildikó Enyedi va perseguir en el seu debut com a directora, il·luminar la pantalla com si fora de fa un segle, retrotraient-nos a aquells primers temps en què les nits deixarien de ser fosques, aquell instant màgic en què Edison contempla confós el firmament conscient d'haver aproximat les estrelles a la Terra. L'electricitat és la llum i la llum és el cinema: obri la possibilitat de duplicar la realitat, de donar-li una altra existència, de jugar amb la nostra mirada, d'enganyar-nos. Així que pot ser que el sentit narratiu d'*Az én XX századom* se'ns escape en determinades seqüències, però quedarà en la retina les seues bellíssimes imatges i la deliciosa posada en escena.

Dijous, 30 de juliol

Iko shasvi mglobeli

(Hi havia una merla que cantava, 1970). D: Otar Iosseliani. Producció: Daniele Maggioni & Tiziana Soudani. Guió: Dimitri Eristavi, Otar Iosseliani, Sh. Kakichashvili, Semyon Lungin, Otar Mekhrishvili i Ilya Nusinov. Música: Temur Bakuradze, *Erbarne dich mein gott* de Johann Sebastian Bach. So: Java Machaidze. Fotografia: Abessalom Maisuradze. Muntatge: Julietta Bezuashvili. Amb Gela Kandelaki, Gogi Chkeidze, Jansug Kakhidze, Irene Jandieri, Elene Landia, Irina Mdivani, Marina Kartsvadze, Nugzar Erkomaishvili, Irakli Kokrashvili, Natia Anjaparidze, Dea Ivanidze, Tamari Ishkhneli, T. Gedevanishvili, Revaz Baramidze & Medea Japaridze. Unió Soviètica. 77 min.

Andrei Tarkovski considerava que el setè art només havia il·luminat dos gènis: Serguei Parajanov i Otar Iosseliani. L'obra més celebre d'aquest últim sembla el resultat de desenvolupar la tira còmica que va inspirar aquest colp de plateret mortal que ressonava a l'Albert Hall en les dues versions de *L'home que sabia massa* (1935/1956). Alfred Hitchcock comentava a Truffaut aquella historieta gràfica "l'home d'una sola nota", que seguia la peripecia d'un home net l'única funció del qual era emetre una sola nota en una obra simfònica. I *Hi havia una merla que cantava*, explora aquells temps morts que gaudeix un personatge molt similar, els mateixos que exclouria un 90% de la producció mundial mitjançant fosos o el·lipsis, però que ací evidencien que el vertader talent de Iosseliani no és el de cineasta, sinó el de ser un gran observador de la vida.

Divendres, 31 de juliol

Pane e tulipani

(Pa i tulipes, 1999). D: Silvio Soldini. Producció: Zurab Chkheidze & G. Gvenetadze. Guió: Silvio Soldini i Doriana Leoneff. Música: Giovanni Venosta. So: Maurizio Argentieri. Fotografia: Lucca Bigazzi. Muntatge: Carlotta Cristiani. Amb Lícia Maglietta, Bruno Ganz, Giuseppe Battiston, Antonio Catània, Marina Massironi, Felice Andreasi, Vitalba Andrea, Tatiana Lepore, Daniela Piperno, Tiziano Cucchiarelli, Matteo Febus, Lina Bernardi, Mauro Marino, Antonia Miccoli & Fausto Russo Alesi. Itàlia-Suïssa. 111 min.

En el seu quart llargmetratge, Silvio Soldini continua sent fidel a un dels seus temes favorits: aquesta patologia generada per la "societat del benestar" que encoratja la temptació de canviar de vida. *Pane e tulipani* comença amb una classe d'història en què s'enalteix Itàlia com a bressol de la civilització. Un discurs que, durant i després, s'interromp amb la sorna llatina, el crític delirant i operístic d'un personatge antipàtic, clàssic de la comèdia italiana, que planteja, evidentment, la fugida. Un impuls que la protagonista segueix de manera inconscient, i es converteix en una heroïna accidental que va enllaçant aventures a partir de les seues ensopagades. *Pane e tulipani* va arrasar a Europa i a altres països del món. El cèlebre crític de Chicago, Roger Ebert, en va dir: "Els italians diuen que aquesta és la seua pel·lícula favorita en anys. No els falta raó."

Dissabte, 1 d'agost

J'ai toujours rêvé d'être un gangster

(Sempre vaig somiar ser un gàngster, 2007). Director i guionista: Samuel Benchetrit. Producció: Olivier Delbosc & Marc Missonnier. Música: Dimitri Tikovoi. So: Miguel Rejas. Fotografia: Pierre Aim. Muntatge: Sophie Reine. Amb Anna Mouglaïs, Edouard Baer, Jean Rochefort, Laurent Terzieff, Jean-Pierre Kalfon, Venantino Venantini, Roger Dumas, Alain Bashung, Arno, Bouli Lanners, Serge Larivière, Selma El Mouissi, Gerald Laroche & Gábor Rassov. França. 108 min.

J'ai toujours rêvé d'être un gangster formula preguntes impensables fins ara en el gènere negre. Què passa si en demanar un rescat salta el contestador automàtic? I si desitge tornar a atracar aquell banc però ha canviat la geografia del lloc? Alhora que formula aquest tipus de preguntes, Samuel Benchetrit ens retorna a la imatge amb gra, al blanc i negre, i aquelles seqüències deliciosament absurdes del cinema polar. Dignes hereues d'aquell passeig sense rumb que Jeanne Moreau es marcava a ritme de Miles Davis en *Ascenseur pour l'échafaud* (1958) o aquell bes apassionat que Gérard Depardieu fa a Sophie Marceau en *Police* (1985), abans d'advertir: "Mai no he estimat". I ella: "Jo t'ensenye".

Diumenge, 2 d'agost

Bin ich schön?

(Soc bonica?, 1998). D: Doris Dörrie. Guionistes: Doris Dörrie, Rolf Basedow & Ruth Stadler. Producció: Bernd Elchinger & Martin Moszkowicz. Música: Roman Bunka. So: Wolfgang Wirtz. Fotografia: Theo Bierkens. Muntatge: Inez Regnier. Amb Marie Zielcke, Carla Weindler, Julian Messner, Suzanne von Borsody, Franka Potent, Gustav-Peter Wöhler, Steffen Wink, Anica Dobra, Iris Berben, Olivier Nägele, Maria Schrader, Dietmar Schön herr, Beatriz Castillon Mateo, Uwe Ochsenknecht, Otto Sander, Senta Berger & Juan Diego Botto. Alemanya. 111 min.

Com Eric Rohmer, cada vegada que la cineasta alemanya Doris Dörrie retrata paisatges i personatges ho fa dues vegades. Primer en una novel·la, després els filma. En aquest cas, el seu objectiu és vincular aquesta sèrie d'històries inconnexes reunides en el llibre homònim, el mateix que un usuari d'Amazon criticava perquè res tenia a veure amb el títol. Però farts de buscar respostes, de somiar amb una estabilitat, els dotze protagonistes acaben encaixant un mateix film, bressolats per l'impuls involuntari de deixar-se portar. I almenys la pregunta: "soc bonica?" sí que ressona en aquestes imatges. Quan passem del fred i la pluja de Munic als cels oberts de Màlaga i veiem com Linda llança la seua bossa assumint la seua crisi d'identitat. El 1998, el nostre país és un espai de desconexió ideal perquè novament comencen totes les històries, sent encara un territori ancestral, sense cobertura per a tots aquells portadors dels primers mòbils.

Dimarts, 4 d'agost

De noorderlingen

(Els del nord, 1992). D: Alex van Warmerdam. Guionistes: Alex van Warmerdam & Aat Ceelen. Producció: Laurens Geels & Dick Maas. Música: Vincent van Warmerdam. So: Georges Bossaers, Bert Flantua & Jan Wouter Stam. Fotografia: Marc Felperlaan. Muntatge: René Wiegmans. Amb Jack Wouterse, Annett Malherbe, Rudolf Lucieer, Loes Wouterson, Leonard Lucieer, Alex van Warmerdam, Veerle Dobbelaere, Dary Some, Theo van Gogh, Jacques Commandeur, Loes Lucca, Leny Breederveld, Olga Zuiderhoek, Cecile Heuer, Annemarie Blom, Janni Goslinga & Beppie Melissen. Països Baixos. 102 min.

Recorda per un instant aquest estat de vigilància permanent que regnava en *The Lobster* (Llagosta, 2015) o aquell univers creat en estudi que *Dogville* (2003) deixava al descobert. Molt abans que Lanthimos, fins i tot que Von trier, el cineasta Alex van Warmerdam ens va submergir en un western simbòlic, atemporal, on la nostra falta de llibertat quedava molt exposada. Aquest món mutilat, d'un sol carrer, que habiten els personatges de *Der Noorderlingen* només troba la seua vàlvula d'escapament en una llacuna oculta envoltada d'arbres. La mateixa on només es capbussen els amants d'aquest altre cinema, poc o gens convencional.

Dimecres, 5 d'agost

Passato prossimo

(Passat pròxim, 2003). D: Maria Sole Tognazzi. Guionista: Daniele Prato. Producció: Mauro De Salve. Música: Andrea Guerra. So: Marc Streccioni. Fotografia: Giulio Pietromarchi. Muntatge: Walter Fasano. Amb Valentina Cervi, Paolo Cortellesi, Claudio Gioè, Ignazio Oliva, Claudio Santamaria, Alessia Barela, Francesca Figus, Francine Berting, Francesca Borelli, Giorgio Colangeli, Stefano Venturi, Pierfrancesco Favino, Gianmarco Tognazzi & F. Haydée Borelli. Itàlia. 82 min.

"El temps m'ha dit que no demane més. Algun dia el nostre oceà trobarà la seua riba", resa el primer tema del primer disc de Nick Drake. La poesia d'aquest cantant maleït, que va morir abans de complir 27, bressola les imatges del debut de Maria Sole Tognazzi. Comparada amb *Reencuentro* (1983) i *Els amics d'en Peter* (1992), no és difícil trobar petjades personals de la filla del cèlebre artista, Ugo Tognazzi. La directora dedica la seua pel·lícula a la seua àvia, segurament suport d'una unitat familiar ja extingida. I aconsegueix que aquell temps segellat, que no torna, sure en l'ambient melancòlic de la casa de camp, on fins llavors es reunia un grup d'amics cada estiu. Però ara és hivern, la piscina és bruta i les portes de la casa estan a punt de tancar-se de bat a bat.

Dijous, 6 d'agost

Vrchní, prchní!

(Cambrer, fuigl, 1981). D: Ladislav Smoljak. Argument i guió: Zdenek Sverák. Disseny de producció i direcció artística: Jan Oliva. Música: Jaroslav Uhlír. So: Jirí Pavlík. Fotografia: Ivan Slapeta. Muntatge: Jirí Brozek. Amb Josef Abrhám, Lifuse Safránková, Daniela Bakerová, Zdenek Sverák, Elisa Balzerová, Jirí Kodet, Dagmar Patrasová, Karel Augusta, Zuzana Fiserová, Jirí Hálek, Jirí Lír, Milada Jezková, Ilja Racek, Jaroslava Kretschmerová & Miroslav Stibich. Txecoslovàquia. 85 min.

Primer de tot, les pistes que van conduir a aquesta pel·lícula. Un home viatja a Praga i queda corprès no sols pel país sinó per aquella pel·lícula hostalera que va veure de camí en l'autobús i el títol del qual aconsegueix esbrinar dues dècades després navegant obsessivament per la xarxa. Un altre lloc, un altre temps. Un aficionat queda impactat quan la veu dins d'un cicle que programa una sala de Los Angeles i la descriu com una de les experiències més divertides i memorables que ha viscut en un cinema. Tots els que van tindre la sort de veure-la es pregunten per què és tan desconeguda i si alguna vegada es traduirà i estrenarà a l'estranger. Una obstinació que no podem deixar passar. Així que un consell: acudeix a cegues i no te la perdes per res del món.

Divendres, 7 d'agost

Atak paniki

20a. Atak paniki (Atac de pànic, 2017). D: Pawel Maslona. Guió: Pawel Maslona, Aleksandra Pisula, Bartłomiej Kotschedoff & Anna Gronowska. Producció: Jan Kwiecinski. Música: Radzimir Debski. So: Jaroslaw Bajdowski & Grzegorz Kucharski. Fotografia: Cezary Stolecki. Muntatge: Agnieszka Glinska. Amb Artur Zmijewski, Dorota Segda, Nicolas Bro, Magdalena Poplawska, Grzegorz Damiecki, Julia Wyszynska, Malgorzata Hajewska, Bartłomiej Kotschedoff, Aleksandra Adamska, Aleksandra Pisula, Justyna Kokot, Maria Kania, Daniel Guzdek, Andrzej Konokpa, Adam Nawojczyk & Dagmara Bak. Polònia. 95 min.

No cal fer gens d'esforç mental per a assimilar aquesta paranoia que domina el món modern. Desbordats d'objectius, inoxidats per milers de dades i recelosos per una intimitat que s'escorre fàcilment, som testimonis d'un temps amenaçat que circula estrany, a menys velocitat del que molts creuen, que ens situen a la vora d'un atac de pànic. Siga com siga, la paranoia ja no és un estat d'excepció i per això mateix no és difícil imaginar que aquesta comèdia polonesa recent haguera connectat amb qualsevol públic, en el cas hipotètic d'haver-se estrenat. I és que el film de Pawel Maslona és una simfonia que organitza amb tanta elegància les diverses veus i històries que no haguera disgustat gens al Robert Altman de *Short Cuts* (*Vides encruades*, 1993). I no se'n ocorre millor galanteria.

Dissabte, 8 d'agost

Ils se marièrent et eurent beaucoup d'enfants

(Es casaran i tindran molts fills, 2004).
Direcció i guió: Yvan Attal. Productor: Claude Berri. Música: Brad Mehldau. So: Didier Saïn. Fotografia: Rémy Chevrin. Muntatge: Jennifer Augé. Amb Charlotte Gainsbourg, Yvan Attal, Alain Chabat, Emmanuelle Seigner, Sebastien Vidal, Chloé Combret, Christiane Oui-Oui, Alain Cohen, Carolina Gynning, Ben Attal, Kitu Gidwani, Sujay Sood, Ruben Marx, Jérôme Bertin, Aurore Clément, Anouk Aimée, Claude Berri & la participació estel·lar de Johnny Depp. França. 100 min.

Si com tantíssims contes conclouen, els herois van ser feliços i van menjar anissos, caldria preguntar-se: fins quan? Per molt ideals que els pintem, potser no han de lliurar també la seua batalla contra la rutina o aqueix temps implacable que moltes vegades ens separa del cònjuge? Secundat per la complicitat de la seua parella i actriu, Charlotte Gainsbourg, a Yvan Attal, cineasta i actor, no se li ocorre millor estratègia que sublimar aqueix dilema tortuós de parella jugant amb la càmera, sinfonitzant magistralment el relat amb una àmplia varietat de recursos cinematogràfics que condueixen un desviament fantàstic. I... chapeau!

GENERALITAT
VALENCIANA
Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

TOTS
A UNA
veu

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

cccc
Centre del Carme
Cultura Contemporània

